

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K
DK Danmark

Dato: 28. april 2020
Kontor: Strafferetskontoret
Sagsbeh: Rebekka Have Enevold-
sen
Sagsnr.: 2020-0030-3733
Dok.: 1394538

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 907 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 11. februar 2020. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Peter Skaarup (DF).

Nick Hækkerup

/

Maria Holm

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 907 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Vil ministeren oplyse, hvorledes Portugals håndtering af narkotiske stoffer adskiller sig fra, hvordan vi gør det her i Danmark rent strafmæssigt, jf. svar på REU alm. del - spørgsmål 434 (folketingsåret 2017-18)?”

Svar:

1. Portugal har gennemført en afkriminalisering af besiddelse af euforiserende stoffer til eget brug. Det har vi ikke i Danmark.

Som det fremgår af min samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 903 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg er der i Portugal efter det oplyste tale om en administrativ forseelse. Alt afhængig af den konkrete sag – herunder om der er tale om en stofbruger eller stofmisbruger – kan sanktionen være en bøde (kun stofbruger) eller en række ikke-pengemæssige sanktioner. Der kan således efter det oplyste f.eks. anvendes advarsler, forbud mod at besøge bestemte steder, tilhold til bestemte personer, udrejseforbud, fratagelse af retten til at forny en våbentilladelse, regelmæssig mødepligt for kommissionen m.v. Det bemærkes, der med kommissionen efter det oplyste menes ”dissuasions-kommissionerne”, som blev oprettet som led i loven om afkriminalisering, der har til opgave at pådømme de administrative narkotikaforseelser og beslutte evt. sanktioner. Der henvises i denne forbindelse til min samtidige besvarelse af spørgsmål 904-905 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg.

I Danmark vil behandlingen af sager om besiddelse af euforiserende stoffer til eget brug også afhænge af den konkrete sag, herunder om der er tale om en stofbruger eller stofmisbruger. Der er således både mulighed for, at politiet undlader at strafforfølge, eller at der gives en advarsel eller en bøde. Det er endvidere ikke udelukket, at der anvendes frihedsstraf. Der henvises i denne forbindelse til min besvarelse af spørgsmål nr. 908 (Alm. del) af 10. marts 2020 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg, hvor der er nærmere redegjort for behandlingen af straffesager om besiddelse af euforiserende stoffer til eget brug.

2. Den strafferetlige sanktion i Danmark afspejler samfundets afstandtagen fra en given adfærd. Derudover kan en strafferetlig sanktion og en markering af samfundets afstandtagen til brug af euforiserende stoffer forhåbentlig medvirke til at begrænse eksperimenterende brug af euforiserende stoffer – herunder blandt unge mennesker – og dermed beskytte befolkningen mod

stoffernes skade- og følgevirkninger.

Samtidig er jeg selvfølgelig meget opmærksom på, at det er vigtigt, at personer, der besidder euforiserende stoffer, har mulighed for at modtage hjælp og behandling – ligesom i Portugal – og at vi som samfund tager hånd om den gruppe af særligt udsatte misbrugere, som allerede er stærkt afhængige af euforiserende stoffer.

Derfor har vi også i dag en lovgivning, som tager højde for dette.

Det følger således af servicelovens § 101, stk. 1, at kommunalbestyrelsen skal tilbyde behandling til stofmisbrugere, ligesom det følger af lovens § 101, stk. 2, at et sådant tilbud skal iværksættes senest 14 dage efter henvendelsen til kommunen.

For så vidt angår særligt udsatte misbrugere har politiet desuden efter § 3, stk. 1, 3. pkt., i lov om euforiserende stoffer mulighed for at give en advarsel i stedet for en bøde, hvis sociale forhold taler for det, og hvis besiddelsen af stoffet til eget brug er et udslag af en stærk afhængighed som følge af et længere og vedvarende misbrug af euforiserende stoffer.

Hvis en person med et stofmisbrug bliver anbragt i en af kriminalforsorgens institutioner som led i varetægtsfængsling eller afsoning af en dom, har den pågældende herudover mulighed for at få både medicinsk og social misbrugsbehandling.

I den forbindelse kan jeg nævne, at jeg til oktober agter at fremsætte et lovforslag, der målrettet skal styrke og udvide det nuværende tilbud om social misbrugsbehandling i landets arresthuse. Den nye ordning skal sikre, at indsatte i arresthusene fremover kan tilbydes en mere intensiv social misbrugsbehandling, der bl.a. indeholder gruppeterapi, pædagogiske aktiviteter, kognitiv terapi og undervisning.

Derudover er formålet med lovforslaget at foretage en generel styrkelse af koordineringen af det fortsatte sociale behandlingsforløb mod misbrug, uanset om behandlingen skal fortsætte i kommunalt regi ved løsladelse eller fortsætte efter overførsel fra arresthus til fængsel.